

P o s u d e k

na rigorózní práci **Mgr. Magdaleny Maturové** napsanou na téma „Náhrada škody způsobené lékařským zákrokem“ – „Damages in medical malpractice“ (stran 109; přiložen seznam použité literatury, právních předpisů i ostatních dokumentů spolu s resumé v němčině a angličtině)

Předložená rigorózní práce je pokusem o řešení problematiky náhrady škody, která je způsobena lékařským zákrokem. Již úvodem je třeba konstatovat, že jde o práci zdařilou.

Co do svého obsahu je práce jako celek rozdělena do dvou základních částí. V první z nich rigorózní analyzuje (snad až zbytečně rozvlekle) obecné otázky odpovědnosti za škodu s náležitým důrazem jednak na některé obecné otázky medicínského práva (informovaný souhlas, lex artis aj.), jednak na některé zvláštnosti příčinné souvislosti v oblasti medicínského práva, jednak na aktuální problematiku případů objektivní odpovědnosti při poskytování zdravotní péče. Ve všech těchto zmiňovaných otázkách oceňuji u rigorózní samostatný přístup ke zpracování. To se mj. týká zejména přemýšlivosti rigorózní o příčinné souvislosti, jmenovitě o problematice, zda je ve zkoumané oblasti (zřejmě však obecně) reálné požadovat stoprocentní jistotu o vztahu příčiny a následku. V této souvislosti rigorózní využívá i zahraniční literaturu a praxi (srov. např. její výklady o tzv. ztrátě šancí).

Druhá část práce, která tvoří další její těžiště svědčí o tom, že se rigorózní velmi solidně seznámila se zkoumanou problematikou, zejména s jednotlivými nároky, které poškozenému pacientovi s lékařským zákrokem non lege artis připadají. V tomto směru lze ocenit podporu rigorózní, kterou poskytla soudní praxi týkající se výkladu jednorázového odškodnění pozůstalých podle § 444 odst. 3 OZ v relaci k § 13 odst. 2 a 3 OZ. I když je v této části práce rigorózní ovlivněna jak teorií, tak i zejména judikaturou českých soudů včetně Ústavního soudu ČR, nicméně vzdor tomu lze i tu shledat určité dílčí postřehy rigorózní

svědčící o jejím samostatném přístupu ke zpracování. Práci závěrem doprovázejí dvě menší kapitoly, a to jednak o vztahu škody způsobené lékařským zákrokem a ochranou osobnosti, jednak úvaha o náhradě škody na zdraví podle návrhu nového občanského zákoníku. V posléze uvedeném směru se např. rigorózanťka zabývá efektivitou platné úpravy bodového ohodnocení bolestí a ztížení společenského uplatnění. Je sympatické, že i podle rigorózanťky tato úprava představuje přece jen určitý záchytný bod – vedle praxe - i pro poškozeného, aby byl schopen reálně zhodnotit nastalou situaci svého poškození a rozhodl se buď usilovat o dohodu či vést spor. Závěrem práce si rigorózanťka opodstatněně klade otázku, zda připravovaná rekonifikace občanského zákoníku bude představovat nějaké významnější změny k lepšímu v oblasti úpravy náhrady škody na zdraví. V této souvislosti se zmiňuje o tom, že pro rekonifikaci občanského zákoníku (a to nejen pro oblast náhrady škody), je příznačné používání mnoha terminologických změn, které mohou zejména v první fázi aplikace tohoto superzákonu přinášet v praxi nejednu komplikaci. Závěrem rigorózanťka záslužně otvírá otázku, do jaké míry je i v této oblasti přijatelnější obecněji pojatá úprava, ze které vychází i návrh nového občanského zákoníku a do jaké míry je třeba právě v této oblasti věnovat pozornost podrobnější úpravě. Rigorózanťka nachází řešení v takové úpravě, kdy si poškozený i škůdce na základě úpravy mají učinit jasnější představu, zda a v jaké výši nárok poškozeného na náhradu škody vůbec existuje, a tudíž zda je namístě začít usilovat o mimosoudní dohodu či uvažovat o soudním sporu.

I v této části práce nalze popřít, že rigorózanťka znajíc dobře pozitivněprávní úpravu i soudní judikaturu se sympaticky pokouší o samostatné hledání vlastního, řekl bych určitého kombinovaného řešení.

Práce je i po systematické stránce přehledně členěna (snad jen zbytečně je – jak již bylo zmíněno výše - v první části práce věnována pozornost některým obecným otázkám odpovědnosti za škodu vůbec).

Způsob rigorózanťčina vyjadřování je věcný, úsporný, její závěry jsou pro čtenáře srozumitelně formulovány.

Práce je rozhodně způsobilá stát se předmětem ústní obhajoby.

Při ústní obhajobě bych uvítal, kdyby rigorózanťka mohla své vývody o odpovědnosti v medicínském právu, jmenovitě své vývody o příčinné souvislosti a o nápravě immateriální újmy stručně zhodnotit i z hlediska „Principů evropského deliktního práva“ (PETL).

Prof. JUDr. Jiří Švestka, DrSc.

Praha, 10. března 2011